

T O R Z O

č. 0

únor 1989, Praha

Obsah

	strana
Václav Havel: Vyložené karty	2
Z článku Moravius: České sny	4
Z článku Andreas: České bloudění	7
Střípky z Václavku".....	12
Jeli jsme na pouť	14
Básně Pavla Zdražilá	15
P. Zdražil: A pak že nejsou andělé /povídka/	17

X

Národ všeobecně vzdělaný nedá si křivdu činiti od jednotlivců, nedá se utlačovati; neboť kde se najde na světěžta moc, která by utlačovati mohla celý národ proti jeho vůli? Utlačuje-li se národ, děje se to vždy jeho vlastní vinou, poněvadž jedna jeho část nevzdělaná, neznající svůj vlastní prospěch a cesty k němu vedoucí, vždy se dá nerozumně se svou vlastní škodou zneužívat k potlačení celého národu. Utlačovatelů jest vždy málo, a jenom skrze to, že se jim dá množství nerozumných se svou vlastní škodou zneužívat za nástroj, podaří se jim utlačit všechny.

Zapovídati ale opoziční noviny anebo všelikým jiným způsobem utlačovati, není za našich časů žádná státnická moudrost, protože se tím přece smýšlení lidu nepředělá a že tím vláda jen patrně svou bázeň a slabost objevuje.

Karel Havlíček Borovský v
Národních novinách z 20.12.1849
a v časopise Slevan z 8.5. 1850

Václav Havel: Vyložené karty (LIDOVÉ NOVINY č. 12/88)

Rok 1988 nebyl pro Československo jen rokem několika zao-krouhlených výročí. Byl to i rok - jak se k jeho osmičkové po-vaze hodí - politicky pro nás dost důležitý. Nedožili jsme se sice žádného náhlého zvratu, ať už k lepšímu nebo k horšímu, ale něco se přeci jen stalo: byly tak říkajíc vyloženy karty.

Lidé začali dávat konečně viditelněji najevo, že se už nechtějí apaticky smířovat s vnucenými poměry a že jsou schop-ní dělat pro svou svobodu i cosi víc než jen doma u rádia tiše sympatizovat s Chartou, v zaměstnání si pod stolem vyměňovat samizdatovou literaturu a občas tleskat v příšeří hlediště ně-jakému svobodnějšímu představení. Ukázala to statečná účast mnoha tisíců občanů na nezávislých manifestacích, ale ne jen ona: všude se najednou hovoří daleko otevřeněji než dosud, do-konce i uvnitř navýsost oficiálních struktur; stále víc "povo-lených" umělců, vědců i novinářů začíná nazývat věci zase pra-vými jmény bez ohledu na následky, které to pro ně má; dlouho a pečlivě budovaná zeď mezi nezávisle se projevujícími občany společností jakoby se začínala drobt a rozpadat; zdá se, že lidé už mají dost neschopnosti vlády řešit problémy, které sa-ma nakupila, a že je už omrzela jejich vlastní opatrnost.

Své karty ovšem vyložilo i mocenské centrum: nejen že se-be samo přestrukturovalo tak, aby nebylo opravdu nic ponecháno náhodě, čímž vzalo společnosti poslední iluze, ale neváhalo už zcela nedvojsmyslně ukázat - ať už vodními děly, novým zatýká-ním, nejrůznějšími zákazy či beznadějnou polovičatostí svých reforem - jaké je pravé pozadí jeho řečí o "přestavbě" a "de-mokratizaci": zachovat existující totalitní struktury, ať to stojí, co to stojí. "Dialog nebude", řekl sebevědomě pan Ště-pán na Václavském náměstí, aby to hned druhý den na tomtéž mí-stě výmluvně dosvědčil, když se osobně ujal velení nepřítelů (naštěstí) fungujících stříkaček. Tu větu lze číst jen jediným možným způsobem: zanechte nadějí na nějaký skutečný pohyb za změnu.

Karty jsou tedy vyloženy. Jak bude hra pokračovat, to dnes asi nedokáže odhadnout nikdo. Stříkačky sice fungují špatně, ale občanské sebevědomí také nezačne po dvaceti letech své de-vastace fungovat bez problémů a ze dne na den. Snadná hra to t tedy nebude - pro žádnou stranu. Důležité však je, že "hra" vůbec začala. Nebo přesněji - že vstoupila do nové fáze. Do fáze, kdy se dá už stěží předstírat, že se v ní o nic nehraje.

A jak to v takových okamžicích pravdy bývá, vynořilo se nutně i to, co se s železnou pravidelností vynořuje vždycky, když se dostává totalitní systém komunistického typu do krize (nebo když se naopak snaží sám sebe zreformovat). Totiž po-chybnost o samém jeho pilíři a zároveň jeho formálním sebezdu-vodnění, kterým je známé - a demokratičnost každé ústavy popí-rající - dogma o vedoucí úloze komunistické strany. Jinými slo-vy: znovu se vynořila idea pluralismu. Tedy názor, že žádná ideologie, doktrína či politická síla nesmí být předem a natr-valo, tj. zákonem, nadřazena jiným a že o politickou moc se mohou stejným právem ucházet všichni.

Nejde přirozeně o nic nového. Díky kvasu, kterého jsme svědky dnes téměř v celém sovětském bloku, vynořuje se tato idea všude kolem nás. Komunistické vedení se k ní staví v různých zemích různě. Gorbačov mluví o "socialistickém pluralismu", čímž asi myslí pluralitu názorů uvnitř komunistické strany jako vedoucí síly i mimo ní; Rakowski mluví o politickém pluralismu zřejmě s úmyslem vyhradit opozici několik křesel ve vládě a parlamentu, a tím jednak pootevřít ventil společenské nespokojenosti, jednak odvést pozornost od své noční můry, kterou je pluralismus odborový; nejdál zatím došel člen vedení maďarské strany Imre Pozsgay, když řekl zcela bez obalu, že v nové maďarské ústavě nemá klauzule o vedoucí úloze strany prostě co dělat.

U nás byla tato myšlenka nahlas vyřčena letos v říjnu v manifestu nově ustanoveného Ústutí za občanskou svobodu (HOS), příznačně nazvaném Demokracie pro všechny. A není náhoda, že se tak stalo právě letos: nastal-li čas vykládání karet, musela být vyložena i tato. Poslední, ale svým způsobem nejdůležitější.

Cena zmíněného manifestu - nejen v tomto bodě, ale celkově - není ovšem v originalitě jeho myšlenek. Většina toho, co se v něm říká, jsou víceméně samozřejmosti, které už dávno vědí snad všichni soudní lidé. (Na čemž nic nemění fakt, že několik detailů manifestu může naopak vyvolávat spory.)

Jeho cena je v něčem jiném: že tyto samozřejmosti vyřkl souhrnně, veřejně a jako východiska k politické práci, nikoli tedy jen jako nečí privátní názor.

Co z HOS vzejde, ukáže teprve čas. Možná se záhy volení do společenského života jako jeho integrální, byť vládou příliš nemilovaná součást (jak je tomu v případě Charty 77); možná to bude zatím jen semínko čehosi, co začne nést plody až ve vzdálenější budoucnosti; možná bude celá "věc" tvrdě potlačena (trestní stíhání bylo zatím zahájeno opravdu pouze "ve věci", nikdo konkrétně tedy dosud obviněn nebo uvězněn nebyl). Ať tomu bude ale jakkoli, jedno je jisté už dnes: že byla mezi jinými základními věcmi konečně nahlas vyslovena i obecně sdílená pochybnost o smyslu ústavního zakotvení vedoucí úlohy jedné strany, je nesmírně důležité; co se tím stalo, nemůže se už odestát; všem, kdo vidí, že král je nahý, bude zvolání o jeho nahotě znít v uších přinejmenším tak dlouho, dokud vata strachu nezacpe poslední vnímavé ucho (což je dnes už velmi nepravděpodobná alternativa).

Rok 1988 přinesl samozřejmě mnohem víc nadějných věcí než jen tento manifest. I kdyby však nepřinesl nic jiného, bylo by to dost; ať bude hra dál probíhat jakkoli, tuhle novou kartu v ní rozhodně přehlédnout nelze. Ostatně kdoví, zda by bez těch druhých mohla být vůbec vyložena.

Jakkoli je ovšem z perspektivního hlediska důležité, že rok 1988 - mezi jiným - protrhl také tabu kolem vedoucí úlohy strany a vyzval k rehabilitaci politiky, přeci jen to asi není to nejaktuálnější, před co nás postavil. Tím se mi zdá být otázka trochu jiné "vedoucí role". Totiž otázka, co jí v bezprostředně nadcházejícím čase získá - zda probouzející se svobodný duch, zdravý rozum a občanská hrdost, anebo vodní stříkačka.

Může jí získat samozřejmě i ta stříkačka. Ale určitě ji nezíská natrvalo. Zmáčet šaty a vystrašit je totiž jedna věc a odstranit občanskou nespokojenost věc druhá. Tu může stříkačka spíš posílit než odstranit. A zastavit logiku politických a ekonomických dějů už vůbec není v jejích silách.

Do nového roku bychom měli tedy vstupovat bez jakýchkoli iluzí, ale zároveň s jistotou, že se nemýlí jistý bachař, který mi 28. října v cele řekl: Pravda je na vaší straně!

1.12.88

Úřádky z článku Moravius: České sny /kritika článku Andreas: České blůdění/, uveřejněného v časopise Střední Evropa 10/1988.

..... Jsem si dobře vědom, jak nevděčné je vynášet takové soudy, jak nebezpečné je mluvit o typické českosti, pouštět se do charakteristiky národní povahy. Je to pojem tak mlhavý a proměnlivý, že při nejlepším je možné postihnout jen některé jeho rysy a i ty velmi nepřesně. Přesto si troufám tvrdit, že to, co nazýváme národní povahou, existuje až příliš skutečně, a navíc je tota skutečná prapříčina mnoha problémů, cesta vedoucí k vysvětlení mnoha nepechopitelných dilemat a zakrutů historie. Stojí to také za pokus už proto, že pokud to, co nám škodí, nepoznáme a neodstraníme ze svého myšlení, nemáme naději na skutečné zlepšení poměrů, na to, stát se plnoprávným národem.

Nu a jame u toho: ne neplnoprávnost, ale p o c i t neplnoprávnosti /nebo nesvéprávnosti, chcete-li - Kundera to kdysi nazval "nesamozřejmostí"/ je to, co už tolikrát stálo u kořenů našich rozhodnutí, co bylo příčinou našich pozdějších krizí. I když je to jen pocit, je to pocit nebezpečný, neboť se snadno může stát skutečností; kdo upřímně věří ve svou malost a nesamostatnost, ten se malým a nesamostatným zakrátko stane - vojáci tomu říkají "lesprit de corps", nebo také morálka, a tomu pocitu pak defétismus.

Nejtrapnější na tom je, že tento defekt ukrýváme před světem a hlavně sami před sebou pod maskou jakéhosi rozsáhlého realismu, rozumnosti a humánních zásad a vymlouváme se na svou malost, na nešťastnou geografickou polohu, na naše obklíčení Němci - kolikrát jsem už slyšel a četl Bismarckovu příležitostnou poznámku o významu Čech. Viděno ale nestranně, který národ nemá ze svého hlediska nevhodnou polohu, nemožné a agresivní sousedy, který národ není nějak v obklíčení. Tak jako jsme my obklíčení Němci, tak i Maďaři jsou obklíčení zase Slovany, stejně jako Rakusané opět Čechy, Italy a Jihoslovany, a z pocitu obklíčení /které si ostatně sám zavinil, když se zbavil Bismarcka a rozkmotřil se s Ruskem/ vyvolal nakonec psychopat Vilém Druhý i světovou válku.

Podobně je to i s naší malostí. Přesvědčení, že jsme malý národ /i když je nás přibližně stejně jako Maďarů, Řeků a Holanďanů, a víc než Finů, Dánů, Švédů, Portugalců, Švýcarů či Norů, o Albáncích, Estoncích a dalších nemluvě/, by bylo možná chválehodnou skromností, kdyby to nevedlo k výstředním snům, nebezpečným závěrům a ke zmíněnému defétismu. Trpíme utkvělou představou, že nejsme schopni samostatné existence, že musíme stále hledat jakési ochránce, mocné spojence nebo alespoň vlivné přímluvce a k nim se přimykát a jim se odevzdávat, a už nás ani nezarazí, když Andreas, jako mnozí kaustroslavisté před ním, jakoby rozumně říká, že "Rakousko bylo zárukou naší národní existence, neboť bez něj by se česká koruna nemohla ubránit". Jak to ví tak jistě? Palacký, který tuto myšlenku kdysi hlásal, také nakonec změnil názor. Stejně tak bychom my mohli tvrdit, že český národ přežil ne díky Rakousku, ale jemu navzdory. Takové soudy mají však malou cenu.

Kdybychom neznali historii jiných národů, museli bychom na- byt dojmu, že jsme národ obzvlášť pronásledovaný osudem i svými sousedy a přitom národ mimořádně ušlechtilý, který nemá na paměti nic než harmonii se svými sousedy a blaho lidstva. Přitom co do kvality ústrků a protivenství jsou české dějiny zcela průměr-

né, rozhodně nesrovnatelné s osudy Židů, Řeků, Irů nebo Srbů, Kurdů či Arménů, a co se týče kvality našich dobrých úmyslů, jsou spíš hypotetické než reálné.

To je další stránka naší politické nezralosti. Jako malé děti nejen nedokážeme být sami, ale nedovedeme se ani smířit s představou nedokonalého světa, a to nás stále nutí si dělat iluze o všem "jindy a jinde": o husitské víře v uskutečnění říše Kristovy, o socialismu, o demokracii, ostatečnosti husitů a nakonec i o starém Rakousku.

.....

..... Tím ovšem nechceme naznačit, že bychom věřili v patafyzické teorie o "nezadržitelnosti historického vývoje", jaké produkují marxisté, nebo "ve skvělé politické maximy jako Pravda vítězí". Vše je ve skutečnosti mnohem méně patetické a současně i složitější. Chtít vysvětlovat dějiny pouze racionalisticky a vědecky je neodpuštělný redukcionismus, stejný jako romantické řeči o historickém poslání národa či rasy. V chování národů /stejně jako jednotlivců/ hrají vedle vnějších mocenských faktorů rozhodující úlohu emoce, rozumově nepodložené, často historicky nezdůvodnitelné, často předjímané, ale i často škodlivé nebo sebevražedné apriorní pocity /jedním z nich je také zmíněný český pocit malosti/. Ty, ane racionální kalkulace, jak předstírají politikové, rozhlašují žurnalisté věří někteří naivní historikové, rozhodují převážně o vývoji a osudech národů. Proto ti, kdo se snaží vysvětlovat dějiny pouze racionálně a neberou v potaz emocionální reflexe, jsou na falešné stopě. Nicméně je tento svět převážně konstruován kauzálně a příčiny mají své následky, jenomže často v místech a v dobách, kdy bychom je nečekali. Krátce řečeno, když neschopnost, neochota, nespravedlnost, neskromnost a nerozhodnost překročí jistou /nezřetelnou a pohyblivou/ hranici a opakuji se dost dlouho na to, aby vstoupili do podvědomí a staly se součástí instinktivní výbavy většiny lidí, lidem to dojde a přestane je to jednoduše bavit. Potom vznikne to, co sice nezní tak velkolepě jako ono pověstné "kolo dějin" nebo "spravedlnost osudu", ale je daleko neúprosnější a hlavně reálnější.

Touto tajemnou silou je obyčejná ztráta kreditu a je také většinou podceňována jako něco neexistujícího, nezákonného a nevýznamného. Omyl! Dochází k ní jenom opožděně, kdy už ji nikdo nečeká, kdy původní příčiny jsou už zapomenuty. Od určité chvíle přestane jakoby ště stí přát, na jednou se nic nedaří, nikdo neposlouchá, nikdo nevěří ani nespolupracuje, nikdo neprovuje přátelství ani ochotu; to, co dříve šlo automaticky, jde s nesmírnými obtížemi, to, co dříve vyžadovalo úsilí, nejde už vůbec. Události začnou nabírat podivné tempo a dostávají podivné významy, systém zneklidní, jenomže v době, kdy by bylo právě na místě začít jednat opatrně, trpělivě, obratně a snad i poctivě, systém propadlý nervozitě se stane místo toho netrpělivým, neobratným a agresivním. V době, kdy by byla na místě skromnost a nenápadnost, aby se na nedůvěru zapomnělo, systém naopak, aby dokázal světu i sobě, že není v defenzivě a ve vzduchoprázdnu, lže a chvástá se a siláckými kousky předstírá všemocnost. Ve chvíli, kdy by měl šetřit a hospodařit, rozhazuje za propagandu, prestižní projekty a za zbraně; to, čeho nemůže dosáhnout pomalu a dobrovolně, chce

okamžitě a bere si násilím. Tak pracuje sám - většinou bez cizí pomoci - na své zkáze. Rychlost diskreditace je ovšem závislá ještě na mnoha dalších okolnostech: na míře zhovadilosti systému, nebo naopak na jeho nenahraditelnosti, na jeho hlouposti, nebo naopak prohnání a samozřejmě na jeho vitalitě, bezohlednosti a síle. Protože se však politika nedělá v pustině mezi skalami, ale mezi lidmi, tak tato rychlost závisí především na lidech, na obyčejných občancích, na jejich inteligenci, na jejich ochotě se angažovat, zajímat se o veřejné záležitosti. Ti však, jak dobře víme, se zajímají o všechno jiné než právě o toto. Pokud se jich to osobně nedotýká, trpí démonem souhlasu, stejně jako obdivem k síle, moci a nádhře, oportunismem, stejně jako neobyčejnou sociální a politickou nevšímavostí, ochotou uvěřit každé lži a každému nesmyslu. Ze všeho nejraději unikají /tím více, čím je populace primitivnější a režim represivnější/ do vnitřní emigrace - do zábav, do kutilství, do alkoholismu, do předstírané blbosti a brání se vidět souvislosti a připouštět si problémy. Každý takový systém ovšem tyto přirozené sklony v lidech podporuje stále se zdokonalující technologií lži a dezinformace.

Proto také diskreditace postupuje tak nepozorovatelně, tak pomalu, že lidé si její přítomnost ani neuvědomují. Desetiletí ubíhají, generace se vyměňují a stále se jakoby nic neděje. Naopak se chvílemi zdá, že zdegenerovaný režim získává novou sílu, novou prestiž, nové přívržence; že stále existují lidé, kteří ze zkorumpovanosti těží, kteří systém omlouvají a hájí. Nakonec však deziluze pronikne vším, degenerace zachvátí všechno - všichni jsou nakonec nějak postiženi a režim se začne hroutit. Snad jedinou výjimkou tohoto pravidla bylablesková diskreditace Hitlerova režimu, trvajících všehovšudy dvanáct let. Tu však způsobil přímo okázalý cinismus, s jakým se uvedl na scénu, a pak zejména to, že od samého začátku nic neskrýval ani nepředstíral, zcela otevřeně přiznával, že chce dobýt svět, porazit Anglii, zničit bolševismus, vyvraždit Židy. /O co obratnější jsou v tom ohledu Rusové/. To zprvu zmátlo mnoho lidí, protože nikdo nemohl uvěřit v tak bezmeznou duševní prostotu a všichni to považovali za nevinné slovní siláctví, bluf, či za "báanickou" licenci neohrabané propagandy - o to rychlejší byl pak konec. Zmínujeme se tady o tom, protože v současné době máme mimořádnou příležitost být svědky takového procesu, ovšem v nekonečně pomalejším provedení, v souvislosti s mezinárodním komunismem.

Výňatek z článku Andreas: České bloudění III /Střední Evropa č.XI, červenec 1968/, pojednávající o událostech po květnu 1945.

.....Nezávislost republiky byla problematická již před jejím vyhlášením, spravedlnost a humanita předem vyloučena. Způsob, jakým započala své bytí, vylučoval existenci řádného státu a dával malou naději na zachování svébytnosti.

S příchodem Rudé armády, většinou po něm, vypukla revoluce. Vedle strhávání německých nápisů bylo ničeno vše německé včetně knih, pomníků a hrobů. O co méně statečnosti bylo za války, o to více násilí po ní. Dějiny poválečné republiky začaly vražděním zajatců po ruském vzoru, zabíráním německého majetku, bytů, nábytku, šatů, zavřením zbylých mužů a mnoha žen do koncentračních táborů, stodol, vězení a chlévů i do oplocených prostranství pod širým nebem. Všichni Němci označeni jako předtím Židé, diskriminováni, a většinou i včetně žen dohola ostříhání. Každý Němec mohl být kýmkoliv napaden, okraden, odveden, zavřen, ztýrán, ubit, a to za součinnosti bývalé protektorátní policie. Velký počet byl odsouzen lidovými rychlosoudy k smrti nebo k dlouhodobému žaláři. Statisíce byly nasazeny na otrocké práce, týráni stálým bitím a hladem, vyskytly se i případy, kdy zajatci sloužili v táborech za živé cíle pro cvičnou střelbu mladíků. Velké množství zahynulo v uranových dolech a na jiných pracích, velký počet žen byl znásilněn, vydáván Rusům k smrtelným znásilněním, některé spáchaly sebevraždu, v řekách plavalo mnoho utonulých a masové hroby se plnily. Spravedlnost vykonávaly Revoluční gardy, kterým se všeobecně říkalo rabovací gardy, složené z výrostků a kriminálních živlů, a dále revoluční národní výbory, které byly značně komunizované. Každý Čech, kterému bylo tehdy aspoň deset let, si musí pamatovat veřejná lynčování starců výrostky, na bití lidí davem na ulicích a za jásotu, každý viděl zastřelené, umučené, utopené, upálené a ubité lidi. Na popravy se chodilo jako na fotbal. "Jdu rabovat" se říkalo jako dříve "jdu nakoupit". Každý viděl na vlastní oči více zvěrstev Čechů, než o kolika se doslechl, že spáchali za zdmi vězení Němci na Češích.

Celkově bylo během poválečné doby v ČSR zabito patrně více vojáků a civilistů než Čechů a Slováků za dobu celé války, neboť převážnou část obětí nacismu tvořili Židé. Pouze v jejich vyvražďování páchal nacionální socialismus větší zvěrstva než naše revoluce. Za války bylo Čechů a Slováků zavřeno jen malé procento, zatímco po válce Němců drtivá většina. Za války zůstal majetek odsouzených krom výjimek pozůstalým včetně živností, po válce zabrán všem Němcům bez rozdílu. Trestání bez provinění bylo i za Hitlera /krom Židů a za heydrichiády/ výjimkou, v době poválečné všeobecným pravidlem. Násilí za okupace nepáchal spontánně německý národ jako celek, nýbrž organizovaná totalitní moc, a na nelidskostech většinou skrytě prováděných se podílela malá skupina Němců; českou revoluci dělaly početné davy a rozkrádání a rabování se zúčastnili statisíce. Neaktivnějším živlem byli komunisti a někteří benešovci, většinou lidé Němci nijak nepoškození, někdy i kolaboranti. Českému násilí byly vystaveny vedle zajatců ženy, děti a starci opuštění od mužů, kteří většinou padli nebo byli v zajetí.

Německý národ byl vystaven mstě jako celek, všichni bez rozdílu, bez ohledu na vinu, stáří a pohlaví; v četných případech byli zavíráni i lidé, kteří trpěli již za Hitlera, nebo jejichž rodinní příslušníci byli za války zavražděni. /Na příklad byli zavražděni i muži, jejichž židovské ženy byly ve vyhlašovacích táborech nacistů./ Přitom se Češi jako celek nestavěli za války proti cizímu panství více než Němci proti vlastnímu a českých udavačů bylo stejně, ne-li více než německých. Též Lidice měly svou analogii v "ústeckém masakru" a pochody smrti v "Brněnském pochodu".

Ačkoliv tato revoluční msta značně převýšila sumu utrpení Čechů za války, nebyla považována za dostačující. Vlastní revanš následoval v podobě realizace Benešem prosazeného transferu.

Po válečném utrpení Němců, kteří padli ve válce a trpěli v zajetí, po velkém třením zajatců a civilistů, po úplném okradení a zotročení všech musel německý národ na odsun. Byl vyvzen v dobytých vagonch a vysazen v úplně rozbité zemi, do které přicházely miliony uprchlíků a vyhnanců z východu a mračna kobylek nezaopatřených Rusů. V transportu převažovaly ženy, děti a staří, neboť muži většinou již nežili nebo byli v zajetí. Tím bylo dokončeno úplné okradení všech českých Němců, neboť si směli vzít s sebou jen pár kilo na osobu a mnohé z toho jim bylo ještě sebráno během cesty a na hranicích. Vyskytly se i případy vyvezení žen hemšatů, které už byly poslední a jejich vyhnání do nové vlasti ve spodním prádle. Každý soudný člověk musí uznat, že česká msta mnohonásobně převýšila zločiny Němců na Čechách. Jestliže není ten, kdo odsun prosadil a provedl, válečný zločinec, pak jím za jisté nebyl ani K.H.Frank nebo Rosenberg, a jestliže nebyl odsun zločinem, pak tento pojem nemusí existovat. A jestliže kdokoliv z Čechů nepřizná provinění našeho národa na Němcích, tak jako německý národ přiznal své viny, pak je jeho celek spoluvinníkem této akce, nemající v dějinách obdoby. Východoevropský odsun byl nejmasovějším přesunem obyvatelstva v dějinách a po vyvražďování Židů a sovětských deportací a vražděních vlastního obyvatelstva nejbarbartejším činem novodobých dějin Evropy. U jeho kolébky stál Masarykův žák Beneš. A také vlastní syn Masarykův jen mlčel.

Dalším "hrdinstvím" Československa byly poválečné hony na Banderovce. Tito ukrajinští nacionalisté, kteří se postavili proti hrůzovládě sovětů, dlouho čelili Rudé armádě za frontou a jejich část chtěla přejít přes ČSR na západ. Celkově jich přecházelo asi 500 a sto padesátí se tento hrdinský čin přes nasazení čs. armády a policie zdařil.

Dodnes je trestné mluvit o zvěstvech revoluce roku 1945, by i snižovat její význam. Čestnou výjimku v české literatuře o tom tvoří Škvoreckého Zbabělci některé příležitostné zmínky jiných autorů.

Z naší země byli vyhnáni lidé, kteří měli ke své vlasti v průměru hlubší vztah než Češi. Z dějin každého smíšeného města je zřejmé, že Němci měli vřelejší vztah k jeho historii, památkám a společenskému životu. Dokazují to Heimatbuchy, epiky, místní časopisy, udržování tradic v exilu, bývalá péče o město, památky a zařízení. Většinu významných českých měst Němci vybudovali a staletí spravovali. Nebyli dobyvateli, ale českými králi povolaným lidem za účelem budování státu a civilizace území. Češi v dějinách nestačili kvantitativně i kvalitativně kolonizovat

vlastní území dle potřeb státu. Německé venkovské obyvatelstvo buď panenskou přírodu samo kultivovalo, nebo bylo usídlováno na opuštěné půdě.

Cí Němci opuštěná vlast skutečně byla, lze poznat z toho, jak se kdo k ní choval. Češi si v územích, z nichž Němce vyhnali, počínali hůře než Hunové. Pohraniční osídlili "zlatokopové", dobytek vyhnul nebo byl pobit, chaloupky a domy důkladně a opakovaně vyrabovány a vypleny, sochy, Boží muka pokáceny, kostely znesvěceny a vykradeny, hřbitovy zpustošeny, hospodářství a pole zdevastovány. Co se nedalo ukrást, bylo zničeno. Touto "prací" se jaksi vybila veškerá energie nového živlu a začala éra pomalejšího chátrání a rozpadu zbytků. Osídlenci se začali vytrácet a za pozdější kolektivizace se rozsáhlé kraje zcela vylihnuly. Jen školní zemědělské a lesní brigády a Pohraniční stráž dále ničily zbývající památky, kaple, kostely, domy a vesnice. Konečné dílo zkázy dokonalo vojsko, které pak velké množství vesnic a osad včetně kostelů a hřbitovů srovnalo se zemí cvičnou střelbou a potom buldozery, aby nás nepřátelé v zahraničí nepomlouvali, jací jsme hospodáři a že jsme nekulturní národ. Ze zabraného majetku měl vzniknout fond národní obnovy ve výši 80 miliard Kčs. Z toho bylo dle úředního odhadu rozkradeno 46 miliard. Škodu na památkách, kultuře a krajině nevyčíslil nikdo.

Dnes lze spočítat stáda dobytka, která se pasou na Šumavě, na prstech, krajina je skoro liduprázdná /krom rekreantů/, pole zaplevelená, louky znehodnocené, nečetná zbylá stavení /pokud neslouží rekreačním účelům/ zchátralá. Rokem 1945 nastal v zemi "čas kopřiv" /termín Knapův/, který trvá dodnes. Města průmyslových oblastí byla sice do značné míry osídlena, avšak celá krajina severních Čech se mění v krajinu měsíční. Lesy v celém pohraničí, o které tak pečlivě pečovala německá šlechta a které byly do konce války zachovány, zanikají vlivem škodlivých zplodin průmyslu a dřevo prodáváno pod cenou Rakušanům a Němcům.

Po definitivním vítězství byly celé hranice odrátovány a pohraniční oblasti se staly državami lovců lidí - Pohraniční stráž, která s pomocí střelen v hustém věnci věží, pomocí min, elektrického proudu a peť křížených s vlky hlídá hranice, aby nikdo nemohl opustit český ráj socialismu. Speciálními vidlemi je propícháván i vyvážený písek, peť produchávají náklady vyvážených kmenů stromů, podvozky vagonů a lidé jsou střeleni jako zajáci. Lovci lidí navíc z hloubky 50 KM sledují a kontrolují ve vlcích cestující, kteří se jen blíží k hranicím. O kvalitě zbylých osídlenců svědčí i to, že skoro všichni jsou pomocníky hraničních hrdlořezů a spolu se školními dětmi udávají každého podezřelého turistu či houbaře. Navštívil-li vyhnaný Němec dnes svou bývalou vlast, musel by vyplakat oči. A podařil-li se Čechu vycestovat a podívat se jen několik set metrů za hranice, a viděl-li tamější lid a jejich hospodářství, stavení i krajinu, pak musí uznat, že pohraničí patřilo Němcům.

V takto morálně připravených Čechách zvítězili komunisti již ve volbách v roce 1946, zatímco na Slovensku vyhráli tyto první a poslední relativně svobodné volby křesťané, přestože jejich strana byla osočována ze separatismu. Komunisti získali v Čechách nejvíce hlasů poté, co bylo jako přežitek důkladně překonáno tabu Nepokradeš a Nepožádaš statků bližního svého, za vedení sovětského přátelství zaštitěného Benešem a za probíhající

socializace a duchovní proletarizace národa. Měli nejatraktivnější volební sliby, neboť národu uvyklému loupit příslibovali ještě další kořist. Čechy tak vešly do historie jako jediná země na světě, kde komunisté zvítězili v svobodných volbách. Beneš se proti komunismu nikdy nepostavil a ještě v květnu 1947 prohlásil o Gottwaldovi, že je to "solidní člověk". V téže roce zasáhli komunisti policejně za tichého souhlasu Beneše proti funkcionářům Demokratické strany Slovenska, která získala 62% hlasů Slováků a obžalovali tyto politiky ze separatismu a klerikalismu. Tím byl na Slovensku v předstihu do jisté míry proveden "únorový puč". Tak jako byl Slovákům Čechy za první republiky vnucen čechoslovakismus, tak po válce jim byl vnucen komunismus. Komunisté získali na Slovensku oproti křesťanům jen polovinu hlasů.

Totálně zvítězil komunismus ve státě počátkem roku 1948. Tehdy konečně poznal i Beneš, že komunisti ohrožují stát, domluvil s demokratickými stranami demisi vlády, avšak ministry těchto stran ze zbabělosti zradil.....

..... Národ však přijal komunismus bez většího odporu a pod ruským vedením vybudoval stejně totalitní stát, jakým bylo hitlerovské Německo. Ačkoliv v naší zemi nemusela být dlouho pro její oddanost /na rozdíl od všech ostatních porobených zemí/ Rudá armáda, zavedli Češi komunismus tužší než Rusové v zemích, které přímo okupovali. Byla provedena násilná kolektivizace zemědělství ve větší míře než jinde, znárodněny i ty nejmenší živnosti a li- kde krom Albánie nebyla tolik potlačena církev a náboženství. Ze sociálních demokratů se stali komunisti, z mnoha Sokolů Svazáci, z četných bývalých vlastenců kolaboranti a z avantgardních umělců. prostituti. Ostatní přijali heslo hlavou zeď neprorazíš a národ se oddal lži a soutěži ve lhaní. Národním náboženstvím se stal ateismus.

Příliš laciným pokusem vymanit se z absurdit bolševismu bez pokání a obětí bylo pražské jaro 1968. Vlivem masovosti komunistické strany a za částečného rezivění železné opony v šedesátých letech a za pokusů o hospodářskou reformu se začali z národní scény vytrácet skalní a objevovali se "komunisté s lidskou tváří". Oni poučovali národ o jeho hospodářské zaostalosti, obdivovali konzumní společnost západu a nadále však přezvykovali socialistické fráze. Padesátá léta, léta vraždění a ničení všeho byla dle nich nedorozuměním nebo dobou "přehmatů" v jinak skvělé národní historii národa s hlubokými demokratickými. Československo pupkem světa a jeho socialismus vzorem Evropy. Spisovatelé a intelektuálové blábolili o ateismu a socialismu jako za první republiky, jako by se od té doby nic nestalo. Kladem tohoto hnutí bylo částečné zveřejňování komunistických zločinů a jistá normalizace poměrů. Do čela státu byl ve shodě s vůlí národa postaven osvědčený "Hrdina", který komunistům neutralizoval armádu při puči roku 1948, generál Svoboda. Umožnil pak Rusům legalizovat přepadení a okupaci Československa v roce 1968. Prezident a generál pronesl 22. 8. 1968, den po přepadení, za všeobecného rozhořčení skoro všech obyvatel včetně komunistů tuto zmatenou a zbabělou řeč:

"Drazí spoluobčané, v posledních hodinách vznikla v naší zemi složitá situace. V současné chvíli vám nemohu říci více k jejímu objasnění. Jako prezident Československé socialistické republiky se k vám obracím s plnou odpovědností, kterou jsem s přijetím této funkce převzal, a naléhavě vás žádám, abyste zachovali plnou rozvahu a naprostý klid. U vědomí

Msvě občanské odpovědnosti a v zájmu naší republiky nedopustíte, aby došlo k nepředloženým akcím. S důstojností a kázní, kterou jste prokázali v minulých dnech, vyčkejte dalších kroků ústavních orgánů republiky".

Obsazení země Rudou armádou bylo v roce 1968 všeobecně považováno za národní tragédii, zatímco se jednalo pouze o znovupotvrzení zániku samostatnosti, který se odehrál již v roce 1939. Ve skutečnosti byla tato událost aktem vyšší spravedlnosti, dávající národu šanci skutečného obrození skrze úplnější poznání chyb a hříchů národa, podstaty socialismu, podnět k revizi pojetí smyslu dějin a apel k statečnosti v odporu proti vmucenému řádu. Tragédií nebylo obsazení země Rusy, ale ochota, s jakou se po všeobecném odporu většina národa znovu rychle podrobila restauraci komunismu. Do čela státu a komunistické strany se pracoval Slovák - "prezident zapomnění", který vydal stát úplně do rukou sovětských poradců.

X X X

Střípky z Václaváku

Když naše nezávislé iniciativy v zahraničním rozhlase a na letácích ohlásily krátkou vzpomínku na J. Palacha u sochy sv. Václava a celonárodní pouť k jeho hrobu do Všetat, sotvakdo tušil, co všechno se odehraje v týdnu ohraničeném těmito dvěma akcemi.

Schylovalo se k 15. lednu a v Praze bylo cítit napětí, k němuž vydatně přispěl dopis údajné "pochoďně č. 1" V. Navlovi a následná reakce tisku (od nehorázných pomluv pana Navla až po nařčení Charty, která prý navádí lidi k demonstrativnímu upalování). Pietní akt byl organizátory na příslušná místa včas oznámen a nebyl povolen.

(15.1.89)

- ... Reklama tedy skvělá, bylo mi jasné, že lidi přijdou. Že jich bude tolik, to jsem ovšem netušil. Lidi, i těch druhých...
- ... Mohutný dav se řítí proti mně z ústí Jindřišské ulice - utíkají před obuškami. Otáčím se po proudu a to, co před sebou vidím, mi vyráží dech podruhé. Dlavou se mi znatelně honí slova jako ofenziva, okupace, vyjímecný stav. Proti lidem se šine ne jedno nebo dvě vodní děla, ale dlouhá hrozná kolona: obrněné Tetry se střelama nahoře, anteny, autobusy s pohotovými...
- ... Policie čístí Václavák, Staroměstské náměstí je uzavřené a na příkopěch i na Národní stojí kordony Lovců mamutů, našich bdělých milicionářů. Vypadají jako lidi a mám chuť je oslovit...
- ... Nad Prahou svítí slunce, je krásné nedělní odpoledne. Zelená Tatra výhrůžně zatáhuje silným motorem a prudce se rozjede - pobaveně vystrašení lidé uskakují. Zatřpatí se oblouk stříkačky a mohutný proud se na okamžik opře do lidí a do fasády renesančního domu. Tatra zmizí za rohem (asi načerpat) a na ulici se rozhostí klid. Umyté chodníky se lesknou, lidé chodí volným krokem kolem policejních kordonů a nakukují mladíkům do kamenných tváří. Svítí slunce a je krásné nedělní odpoledne...
- ... Dav kouká jakoby zdálky na policajty - měření sil, jakkoli nerovných. Cítím kolem rozpaky a jakousi nevкусnost toho všeho. Zazní skandovaná hesla a vzápětí mohutný pískot - pubertáci v bílých přilbách podporovaní ze strany stříkačkou, postupují kupředu. Lidi ve strachu utíkají, ale o pár metrů dál se dav znovu zformuje, opět zazní hesla. Často jsem svědkem trestné výpravy z policejního kordonu - zvláště iniciativní příslušník sprintuje za nešťastnou obětí, za za ním dva další. Obušky se míhají, ozve se bolestivý křik... Napadá mě: hra na policajty a demonstranty. Hra, při které teče krev...

V pondělí bylo u sochy sv. Václava zadrženo a posléze obviněno z trestných činů 14 členů nezávislých aktivit, kteří se (stejně jako v neděli) pokusili uctít květinami památku J. Palacha. Lidé se v pondělí a v úterý, naprosto spontánně a nikým neorganizovaní, nadále scházejí na Václavském náměstí, obleženém policií, která často zasahuje; oběťmi zvláště bezpečnostních orgánů se stávají lidé vracející se z práce a nakupující. Noviny

jsou plně rozhořčených hlasů údajně většiny občanů, odsuzujících akce protisocialistických živlů a volajících po klidu k práci a přestavbě; počet zúčastněných se ve zprávách řádově desetkrát podhodnocuje, odpovědnost za rušivé akce v centru Prahy tisk záměrně svaluje na nezávislé iniciativy. Oficiální stanovisko je jasné - je třeba rázně a rozhodně zjednat pořádek: republiku si rozvracet nedáme!

Ve středu se stalo něco neočekávaného; policejní zákrok se nekonal a asi dvouhodinové shromáždění se po zpěvu státní hymny v klidu rozešlo.

(18.1.89)

... Přicházím bohužel až na závěr a neustávám se divit. 4 policajtů jsou hodní strejdivé, starostlivě obzírající svoje (dnes ~~x~~ spíš naše) teritorium. Proběhla prý diskuse s jakýmsi plukovníkem StB a má pokračovat ve čtvrtek večer v kavárně Blaník (!). Potkávám rozradostněné fotografy, kterým tentokrát zůstává film v aparátu; lidem svítí oči, usmívají se a živě hovoří. Pod Václavem se probudila naděje. Že by přece jen...?...

Ve čtvrtek, na který připadlo výročí Palachovy smrti, úderem sedmácté hodiny zaplnili demonstranti prostor pod sochou sv. Václava a po chvíli neustále rostoucí mnohatisícový dav vyplnil prakticky celé náměstí. A lidu promluvil historik dr. Machovec a zástupce Mírového klubu J. Lennona přečetl prohlášení této iniciativy. Přibližně po půl hodině projevů a skandování hesel proti pokojnému shromáždění s obrovským nasazením zakročily pohotovostní oddíly VB; během asi patnácti minut se jim podařilo vyklidit celé Václavské náměstí. Policejní zásah šokoval svojí brutalitou; byly zadrženy desítky občanů a mnoho lidí bylo těžce zraněno, z nichžnejméně dva svému zranění podlehl. Jsou potvrzeny četné případy použití fyzického i psychického násilí proti zadrženým. Večer v televizních Aktualitách pražský primátor vyzval občany, zvláště mládež, ke klidu.

(19.1.89)

... Hodinová rušička u Domu potravin poskočila na celou a masa lidí, přetékající z chodníku, se dala do pohybu. To, co je slyšet, připomíná ovace nad rozhodujícím gólem do soupeřovy branky. Lezu na květináč a pohled dolů je uchvacující... lidé, lidé, lidé - je ve vás síla!...

... Poprvé vidím bílé obušky v útoky - ztečí proti davu. Lidé v panice prchají, ale není kam - ta lidská hmota mě surově přimáčkne k trubkám lešení, hrozný tlak sílí. Zkouším podlézt, tak jako jiní, a vtom se ocitám na zemi, s nohou vklíněnou do davu neschopný pohybu. Lidé lezou přez mě a zachraňují se do bezpečí, pár metrů od sebe slyším tupé rány. Mám strach, všechno je jak ve zlém snu; konečně se zvedám a kolena se mi třesou...

... "Svět to vidí!", sedím v metru a napadá mě tohle na Václavku a v přílehlých ulicích často frekventované heslo. Dobrá, ale spoléhat musíme jenom a pouze na sebe a každý sám za sebe; na svojí pravdu, na svojí hlavu, a nakonec i na ty kolena, která se mi přece jen pomalu uklíňují...

- A DEMOKRACII V TOMTO
STÁTĚ VHAJÍME I ZA
CENU TOHO, ŽE BY SE
MĚLA OBRAČET V HROBĚ!!

- ZASE DEMONSTRUJÍ. NĚKDY MÁM POCIT, SOUDRUHU
MINISTRĚ, ŽE JSEM SNAD DĚLAL I CHYBY!

Jeli jsme na pouť /Všetaty 21.1.1989/

Poslední vlak před setměním měl odjet každou chvíli. V běhu jsme minuli pár neveselých postavíček se zmuchlanýma papírama od kyttek v rukou a tři zelený muže s jedním "civilistou", hlídkující u podchodu. "Proč jste ho nezkontrolovali?", uslyšel jsem za sebou civila a uháněl k pokladně.

Oddechli jsme si, poloprázdný vlak se rozjel. Průvodčí si se zájmem prohlídl jízdenky a potom nás, to už trochu pochmurně. Z druhého konce vagónu, kde seděla skupinka nádražáků, jsem po chvíli zaslechl něco jako... "Další blázni, co jedou do Všetat"... "To bych si nechal zajít chuť"...

Opravdu dost zoufalá akce na závěr toho pohnutého týdne. Dobře vím, že ze Všetat je dnes ghetto obsazený armádou policajtů, všechny silnice včetně polních cest uzavřeny, o hřbitově nemluvě. Od spřízněného spolucestujícího vybaveného turistickou mapou a taktickým myšlením se navíc dozvídáme, jak to vypadá na nádraží. Blbě, sbírají to.

Natáh jsem si nohy a přemýšlel o smyslu a nesmyslu tohoto výletu. Jet dál na Boleslav nebo vystoupit dřív? Nebo vlíst do jámy lvový s klidným vědomím práva volného pohybu? Tře se to ve mně a po tom všem, co se tenhle týden stalo, v sobě marně hledám nasraný odhodlání a hlavně tak potřebnou samozřejmost v citění a chápání svých práv, v tomhle režimu tak zoufale nesamozřejmejoh. Na Palacha přitom úplně zapomínám, i když i on je odpověď.

Nicméně vlak zastavil ve Všetatech a my jsme vystoupili, s pocitem hlavy strkajících do oprátky. Občanky nám vzali hned na peroně a na první pohled normálně fungující nádraží se brzo ukázalo zcela v rukou policie. V čekárně je teplo a zlověstno, že by se dalo krájet - dnes se zde úřaduje. věci z kapes na stůl, je to ogra, polyká nás ta policejní mašina. Když se ohradím proti prohlídce tašky, "úředník" na mě vytřeští nevěřícný pohled a přivolá na pomoc dvě gorily v civilu - osobní prohlídka čelem ke zdi a s rukama nahoře. Bylo mi jasné, že nemá smysl nějak odporovat, ty chlapi měli nepřičetný oči a v nich směs strachu a agrese, oči zvířete zatlačeného do kouta, kdykoli připraveného zaútočit. Ještě šest pěttek pokuty za občanku namočenou vodním dělem a vedou nás do přistaveného autobusu, který se pomalu zaplňuje. Z okýnka pozoruju ruch na nádraží, příslušníci spolu družně hovoří a občerstvují se horkými párky z modré Avie, hospoda je taky jejich. Mají dneska pouť - odchyt lidí z pražských vlaků coby skvělou atrakcí, jen balůnky chybí (zato fotáky a kamery jsou v permanenci).

Se čtyřmi zlými muži jsme v autobuse opustili potový veselí. Na jakysmi dvoře byly nehoďnému lidu (většinou mládež pod dvacet a jedna odvážná důchodkyně) vráceny občanky, vystřídali jsme dozorce i autobus a vyrazili za město. Na mysli mi vyžanuly dlouhé výlety pražských demonstrantů, ale dnešní akce byla naštěstí v tomto ohledu úspornější. Po třech čtyřech postupně vysadili všechno osazenstvo cestou do Čakovic.

Sedím ve vlaku do Prahy, v duši prázdné. Proti vůli se mi objeví vzpomínka na kamarádku, která po přečtení manifestu HOSU řekla - Taková utopie, je mi z toho smutno, vždyť tady se nic nezmění. Přemýšlím o samozřejmosti lidských práv, o naději a beznaději a míře zmanipulovatelnosti člověka a snažím se přiznat smysl tomuhle výletu.

P. Zdražil

L.P. 1988

Malá loďka v moři lásek
všech druhů smíchu a slz
pluje se mnou a vítr
si hraje na schovávanou
a andělé foukají do plachty
a maďam Praha se směje
a pokyvuje čepičkou Petřína
svázaná a zneuctěná
křížáky cizími i vlastními

A maďam Praha mlčí po sataletí
na otázky lidí
kdy přijde její chvíle kdy
se pendreky promění v květiny
a fízlové v zahradníky kdy
roztaví vojenské řády
tanky a obrněné potvory
a kov pak daruje slunci
jako svatební prstýnky

Malá lodička v moři smutku
poskakuje z vlnky na vlnku
a mně je vážně líto těch
blouznivců co pobíhají
ulicemi v zakrvácených šatech
A andělé ti svědci
tichého umírání foukají do plachet
a Piláti si drhnou ruce
v práci po šichtě solvinou

a pospíchají domů

čumět na televizi

Pravda

Svléká se před zrcadlem
obnaží vytaháný pupek
tisíc tisíc sto počítá vrásky
a přidá k nim jizvu
po císařském řezu na duši

Někdo ťuká a ona se po dlouhé
dlouhatánské době usměje
a řekne: Nic se nestalo
ale jestli jste zabloudil
pojďte dál mám tady snad
hrst čaje z jakodového listí
A nezouvejte se vůbec neuklízím

Víte mám podivné návštěvníky
vždycky zazvoní u dveří
jakoby náhoda a jsou pokaždé
zvědaví jako vy mladý pane

Víte já mám vždycky podivné návštěvníky
poslední se oběsil když odcházel ode mne
a předposledního zastřelili na útěku
támhle je fotka z jeho pohřbu

Víte pane já mám podivné návštěvníky
a s každým jsem měla dítě
skoro všechny mi umřely na rakovinu
nebo je přibíli na kříž
nebo upálili na hranici
ale
řekněte pane že ještě
nejsem tak stará a tak
škaredá

a

odložte si

a

můžete zůstat

na noc

Pavel Zdražil: A pak prej nejsou andělé

Zase odpolední zaměstnání Znovu a znovu přetírat trávník na zeleno a asfaltové chodníky na černo

Nad pracovním táborem se klonilo sluníčko líně k západu a ohavné ocelové příšery hnily a rezly v tankovém parku a tlustý lampasák znuděně obcházel kolem a kontroloval práci svých podřízených dloubal se v nose a švihal si bičíkem o kanady a občas někoho zkopal

Celý uřícený přiběhl zelený mladý vyholenec a z dálky křičel "Bratře kapitáne máte poslat Anastázia za politrukem"

"Zpátky a plazit se" vypísk vykleštěným hláskem kapitán "dáte mi předpisové hlášení"

Mladý vyholenec sebou žuchnul do kaluže a plazil se za nejbližší obrněný vůz Pak vyšel ke kapitánovi pořadovým krokem což znamenalo mlátit nohama vší silou o asfalt krok sedmdesát pět centimetrů

"Bratře kapitáne bratr Mladý Vyholenec dovolte mi s váma promluvit"

"Mluvte" vyštěkl lampasák

"Bratře kapitáne bratr politický pracovník si žádá bratra Anastázia aby k němu přišel"

Tunevý žok si zlostně odkašlal a chytil za límec Anastázia který svědomitě barvil trávník "Zmije mazej za politrukem a poklusem"

Anastázio se vymrštil a zakřičel "Bratře kapitáne bratr Anastázio plus jeden dovolte nám odejít"

Kapitán sešpulil obrovskou hubu "Bežte"

Oba odběhli a když byli z doslechu zakýval mladý vyholenec hlavou ke kapitánovi a zabručel něco o dementovi

Anastázio došel k baráku a salutuje na všechny strany vstoupil do pracovny politruka a po všech předpisových opičárnách si politický pracovník útvaru promnul prasečí očička a začal "Tak bratře vojíne tak vy píšete básničky?"

Anastázio tušil kolik uhodilo a skromně řekl "Ano bratře majore pokouším se"

"Tak bratře vojíne teď mě poslouchajte" major pomalu rudnul až splynul s pozadím "vy podvraceči režimu vy nejste žádnéj básník ale podvracečnašehožřízenívyreakcionářikruciprdel"

Anastázio bělal a major pokračoval "Dobří bratři mi donešli na stůl vaše takzvaný verše a vůbec se nerýmujou to zaprvý a za druhý: To se nestydíte to ste voják? vy si tady píšete vo nějakých andělech vo kytkách vo míru to ste voják? Dyk ty hovado jediné ty si musíš bejt vědomej svýho poslání toho že sloužíš v pokrokovým vojsku ty máš vzít samopal pevně do ruk a bojovat ty kokot uveďom si že chráníš baby nás všech že ti lid svěřil zbran a demogracií No jak mi to ty kurvo vysvětlíš?"

Anastázio bledý jak stěna se zhroutil na podlahu ještě než mohl říct že se nikoho o žádnéj samopal neprosil

Polili ho studenou vodou a odnesli do Čině tradic aby přišel k vědomí

Anastázio se pomalu probíral Uvědomil si kde je a co se stalo a řekl si proč nejsem radši nebožtík a vzpomněl si na svoji

Mařenu která nemůže určitě odolat nástrahám velkoměsta Když se rozhlížel připadalo mu však přece jenom něco podivného Obvyklý klid ze Síně tradic zmizel a několik vyholenců přitloukalo hřebíky transparent a na čestném místě se opět usmívala busta císaře Kozla což se nestává každý den ale jen o slavnostních příležitostech protože jde o platinovou bustu velice drahou poháněnou elektromotorkem takže hlava se kývá nahoru a dolů a ještě k tomu zpívá a v jednom koutě místnosti byla jakási igelitová plachta jako bývají ve sprchových koutech a uprostřed na zlatém podstavci bedna s dírou že by výroční obřizka mladých důstojníků? pomyslel si Anastázio a ještě několik vteřin bloudil očima kolem dokola až jeho zrak spočinul na velkém nápisu "Volby" Náhle za svými zády zaslechl hlasy

"Myslím že už se probral"

"Vypadá to že jo" přitakal druhý hlubší hlas Objevili se před ním dva posluhovači a ten s basem zahučel "Padej se převléct budeš volit"

"A proč půjdu volit koho a na co?" Zeptal se přiblížle Anastázio

"Do toho ti nic není" odpověděli oba a zvedli Anastázia z podlahy

X

Anastázio se vrátil ke své jednotce a zastihl ji při nácviku sborového zpěvu Slunce zatím zapadlo a vojáci pokračovali při umělém osvětlení na nástupišti kterému říkali důvěrně "buzerák" a pochodovali a zpívali celou noc

"...my z tankovéééého praporůůůůů
v nás mááááájí dívky operůůůů
my hlééééíme vždy náhorůůůů"

A Anastázio myslel neustále na Mařenu

Ráno po pravidelné buzeraci při které byla mimořádně na programu čistota uší a předkožky se všichni převlékli do vycházkových uniforem Všichni s výjimkou Lojzy z pátého praporu u něhož byly zjištěny podivné vrásky na přirození a tak byl hned poslán na ošetřovnu

Tábor se shromáždil k slavnostnímu nástupu Major na tribuně metal hromy a blesky a jeho čtyři brady se převalovaly jako knedlíky Potom si krknul a spustil "Bratři vojáci dnes vás čeká důležitá čestná povinnost Zvolit a dát důvěru velkému císařovi" Při slovech "velkému císařovi" zvolali všichni přítomní pokyn mohutné urrá "A já vás upozorňuju" pokračoval major "že naše volby jsou vysoce demografický a proto kdo odmítne volit toho vlastnoručně zbičuju a pošlu do vojenského krikriminálu"

Podle přání důstojníků se vojáci seřadili do čtyřstupů a za řevu budovatelských písniček odcházeli jako jeden muž do Síně tradic kde jim posluhovači podali nějaké lístky a dovedli k urně a řekli na nic se neptejte a vhoďte a tak to šlo jak na drátkách a během dvou hodin celý útvar odvolil a na počest voleb následoval den volna

Anastázio se převaloval z boku na bok a lebedil si a vrněl a myslel na Mařenu

X

O půlnoci se rozlehla ppo pracovním táboře kvílivá siré-
na Poplach Vojáci vybíhali v plné zbroji a fasnali samopaly a
od úst k ústům se neslo "Lojza utek Lojza utek" "Lojza utek Lojza
utjékol Lojzákosz útelekepitászák"

Lojza byl totiž starý pacifista a když ho odvedli na oše-
třovny přešel drátěný plot a pelášil pryč a poněvadž byl zdatný
maratonský běžec tak v době vyhlášení poplachu byl za desatero
kopci a desatero městy

Ale z takhle nabyté svobody se moc dlouho netěšil Poslu-
hovači byli všude a brzy Lojzu zajistili

Důstojníci velící celé poplachové akci dostávali střídavě
záchvaty zimnice když si uvědomili že Lojza ještě neodvolil Jak
by to vypadalo? Kam by se poděla stoprocentní jednota a organizo-
vanost?

Proto když se dozvěděli o zadržení výtržníka vybral polit-
ruk eskortu a jeho volba padla na rotu v které byl také podvraceč
básník Anastázio

Po zuby ozbrojená eskorta si obula kolečkové brusle a výra-
zila s urnou a volebními lístky za zajatým utečencem a musela se
s ním setkat do pěti hodin do rána kdy muselo být odvoleno

Vyholenci se hnali spící krajinou a nadávali

Když svítalo konečně se objevila protijedoucí skupinka
vyholenců spolu s klejícím Lojzou

"Tak dělejte nebo to nestihnem sakra sundejte mu pouta ať
může odvolit"

"Dělejte sakra sundejte mi pouta ať vám můžu rozbít držky"
na to Lojza

"Tak to na musíš odvolit hele my jsme si tu kravinu nevy-
mysleli" trpělivě vysvětloval velitel eskorty

"To vim že ste si to nevymysleli ale aspoň jim nemusíte
posluhovat já prostě toho zkurvenýho císaře volit nebudu"

"To bysme tě ale museli zastřelit"

Sundali mu pouta a Anastázio podával Lojzovi volební líst-
ky se slovy "Víš Lojzo já s tebou souhlasím vážně sem s tebou a
mám podobný názory jako ty ale já taky vođvolil dyk přece myslet
si můžeš co chceš"

Lojza vzal lístky do ruky a v mžiku je snědl Jeden poslu-
hovač odjistil samopal a vystřelil

Když stěkl výstřel Lojzovi narostla ohromná bílá křídla a
vznesl se nad krajinu a zazpíval halelujá

"A pak prej nejsou andělé" zašeptal Anastázio a cestou do
tábora promýšlel další básen Tentokrát o létajících andělech.